

Arrest

nr. 320 755 van 27 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 februari 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 september 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Alexandrië. U hangt de katholieke strekking van het koptische christelijke geloof aan.

In Alexandrië werkte u als timmerman en u had er een eigen winkel met atelier waar u samen met enkele medewerkers meubels maakte. Op een ochtend in april 1996 zag u plots een bebloed tienermeisje met gescheurde kleren in de straat van uw winkel. U sprak haar aan en vroeg of u kon helpen. Ze zei dat ze ontvoerd was geweest en zoniet was kunnen ontsnappen. Ze gaf aan dat ze christen was, uit Caïro kwam en dat haar ontvoerders haar verkracht hadden. U nam haar mee naar uw woning waar uw vrouw haar verzorgde. Het meisje vertelde dat ze een paar dagen voordien werd ontvoerd. Ze wist niet naar waar haar ontvoerders haar hadden gebracht. Ze was ontsnapt uit een woning vlak bij de moskee. Op basis van haar verklaringen vermoedde u dat ze ontvoerd werd door enkele leden van de extremistische Al Jihad-beweging die in uw wijk woonden. U vroeg haar naar het telefoonnummer van haar familie. Nadat ze u twee keer het verkeerde nummer had gegeven, kon u drie dagen later toch haar vader contacteren. Hoewel u hem verzocht om nog enkele dagen te wachten voor hij zijn dochter kwam ophalen omdat u vreesde dat dit de aandacht kon trekken van de ontvoerders, kwam haar vader haar diezelfde avond nog ophalen. Hij werd opgemerkt door een zekere S., een jongen met een lange baard, die hem met zijn dochter zag vertrekken.

Nadien werd u verschillende keren bedreigd door een lid van Al Jihad. Hij zei dat u dat meisje van hen had afgepakt waardoor u en de leden van uw familie om het leven zouden komen. U legde uw situatie uit aan een pastoor die beseftte dat het leven van u en uw gezin in gevaar was. Hij stuurde u door naar een collega in Caïro waar jullie onderdak kregen in een huis van de kerkgemeenschap. De lokale pastoor zei dat u ook daar niet kon blijven. Toen u hem erop wees dat u niet terecht kon bij de politie omdat die samenwerkten met Al Jihad, bracht hij u in contact met iemand die een visum naar het buitenland kon regelen. De pastoor stond in voor een deel van de financiering, maar kon dit enkel voor u regelen. Uw vrouw en drie kleine kinderen moesten achterblijven. Met een toeristenvisum in uw paspoort vloog u in mei 1996 legaal naar België. De pastoor bracht uw vrouw en kinderen naar een huis in een klooster waar ze ongeveer drie jaar verbleven hebben. Nadien bracht haar familie uw vrouw en de kinderen terug naar Alexandrië waar ze op een andere plaats gingen wonen.

Op 11 oktober 2023 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. In geval van terugkeer naar Egypte vreest u vervolgd te zullen worden door de leden van Al Jihad uit wiens handen u destijds dat christelijke meisje hebt gered. U vreest als christen ook slecht behandeld te zullen worden in Egypte.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een gedragsfiche die werd opgesteld in het opvangcentrum, kopieën uit twee vervallen paspoorten, uw geboorteakte en uw vrijstelling voor de militaire dienst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Egypte diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen over uw problemen met enkele leden van de Al Jihad-groepering weten immers niet te overtuigen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/_E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinaï en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste

gevallen de spanningen te ontmijsen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijekomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

In de eerste plaats is het erg opmerkelijk dat u aangeeft Egypte in 1996 te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door enkele islamfundamentalisten van de Al Jihad-groepering, maar dat u in de loop van de 27 jaar die daarop zijn gevolgd geen internationale bescherming hebt aangevraagd hoewel u al die tijd in België hebt verbleven. Gevraagd waarom u niet meteen internationale bescherming hebt aangevraagd bij uw aankomst in België, geeft u aan dat u aanvankelijk niet wist dat die mogelijkheid bestond. Pas na een drietal jaar vernam u van iemand dat u misschien kans maakte op internationale bescherming. Daarbij maakte u zich wel de bedenking dat u niet over bewijzen beschikte (CGVS, p. 12 en 15). Daarnaast bleef u ook vruchteloos hopen op een verblijfsvergunning in België waartoe u verschillende pogingen hebt ondernomen (CGVS, p. 12 en 15-16). In 2023 hebt u uiteindelijk toch besloten om asiel aan te vragen omdat u het moe was om met schrik op straat te lopen voor een mogelijke opsluiting in een gesloten centrum.

Hierbij dient evenwel benadrukt te worden dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, wat hier allerm minst gebeurd is. U wachtte maar liefst 27 jaar vooraleer u in 2023 een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Zelfs een opsluiting in een gesloten centrum met het oog op repatriëring naar Egypte in 2010, heeft u er niet toe aangezet om internationale bescherming aan te vragen (CGVS, p. 5-6 en 16). Een dergelijke houding getuigt dan ook allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met de argumentatie dat u aanvankelijk niet wist dat u asiel kon aanvragen, dat u niet over bewijzen beschikte en dat u wel hebt geprobeerd om een verblijfsvergunning te bekomen, brengt u geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom u al die tijd hebt nagelaten om minstens een poging te ondernemen om u te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die u noopte uw land van herkomst te verlaten. Uw pogingen om een (tijdelijke) verblijfsvergunning te bekomen, vormen immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het u verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die u noopte uw land van herkomst te verlaten. Dat u zich pas 27 jaar na uw aankomst in België een eerste keer vluchteling hebt verklaard, naar eigen zeggen omdat u bang was om opnieuw in een gesloten centrum te belanden (CGVS, p. 16) toont ontegensprekelijk aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dat u met het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in uw land van herkomst beoogt doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België voor ogen hebt, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw houding vormt aldus een sterke contra-indicatie voor de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt reeds in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Daarnaast maken uw verklaringen over uw handelswijze nadat u dat meisje op straat had aangetroffen allerm minst een aannemelijke indruk. Zo is het erg opmerkelijk dat u de politie niet hebt ingelicht nadat het meisje u informeerde dat ze werd ontvoerd, mishandeld en verkracht. Op basis van haar verklaringen achterhaalde u immers dat haar ontvoerders deel uitmaakten van de extremistische Al Jihad-groepering, die gelinkt was aan Al Qaeda (CGVS, p. 9). U stelt evenwel dat de politie samenwerkte met Al Jihad, en tot op heden niet tegen hen optreedt, en dat u daardoor de politie niet kon contacteren (CGVS, p. 8-9, 11-12 en 15). Uw verklaringen komen evenwel geenszins overeen met de beschikbare informatie op het CGVS. Daaruit blijkt immers dat de Egyptische autoriteiten in de periode waarin de door u voorgehouden feiten zich afspeelden, wel degelijk hard optraden tegen leden van de organisatie Al Jihad, zeker nadat ze in 1995 een aanslag hadden beraamd tegen de toenmalige Egyptische president Hosni Mubarak. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden asielmotieven.

Ook uw verklaringen over de manier waarop de ontvoerders van het meisje haar terug op het spoor zijn gekomen, maken allerm minst een aannemelijke indruk. In de eerste plaats is het al bizar dat het ontvoerde meisje pas na drie dagen op het telefoonnummer van haar familie kon komen. Vervolgens geeft u aan dat u absoluut niet wou dat de vader van het meisje meteen naar jullie woning zou komen, omdat haar ontvoerders de buurt nog meticuleus in de gaten hielden. Toch deelde u aan de telefoon uw adres mee aan haar vader,

waarop hij meteen naar uw woning in Alexandrië kwam (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 7-8). Wanneer u erop wordt gewezen dat het riskant was om uw adres te geven aan die vader als u absoluut niet wou dat hij naar uw woning kwam, geeft u aan dat u wilde dat hij nog twee of drie dagen zou wachten voor hij haar kwam halen. Het probleem daarbij was evenwel dat u het niet goed kon uitleggen aan de telefoon omdat u bang was dat de politie uw telefoon af luisterde en dat u zijn vrouw op de achtergrond hoorde wenen. U hebt hem dan toch maar gewoon uw adres gegeven, waarop hij meteen naar uw woning is gekomen. Vervolgens zag een handlanger van de ontvoerders de vader en het meisje vertrekken uit uw woning en zijn uw problemen begonnen (CGVS, p. 11). Dat u absoluut niet wou dat de vader van het meisje naar uw woning kwam, maar hem toch maar uw adres meedeelde omdat u bang was dat de politie uw telefoon af luisterde en u zijn vrouw op de achtergrond hoorde huilen, raakt kant noch wal. Het is bovendien volstrekt onduidelijk waarom u van mening was dat de situatie drie dagen na de ontsnapping van het meisje nog bijzonder gevaarlijk was, maar twee of drie dagen later al veel veiliger zou zijn. Uw verklaringen ter zake maken dan ook allerm minst een aannemelijke indruk en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Waar u aanhaalt dat christenen slecht behandeld worden in Egypte (CGVS, p. 13), erkent het CGVS dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt het ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De gedragssiche heeft enkel betrekking op uw constructieve opstelling in het opvangcentrum maar bevat geen informatie over uw situatie in Egypte. Uw geboorteakte en vervallen paspoorten hebben enkel betrekking op uw identiteit en nationaliteit, die in het kader van deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Ook het attest over uw vrijstelling van de militaire dienst heeft geen betrekking op uw voorgehouden problemen in geval van terugkeer naar Egypte.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2020 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tevens wordt in het verzoekschrift gewezen op de artikelen 3 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij beklemtoont koptische christen te zijn waardoor hij in Egypte een doelwit vormt en volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn vluchtrelaas waarbij ook nader wordt ingegaan op de laattijdigheid van het beschermingsverzoek. Daarnaast bespreekt verzoeker de veiligheidssituatie in Egypte.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 10 januari 2025 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie van 7 oktober 2024;
- UK Home Office, Country policy and information nota: Christians, Egypt, december 2023;
- United States Department of State, Egypt 2023 International Religious Freedom Report.

2.2.2. Verzoeker brengt op 13 januari 2025 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij gewezen wordt op geactualiseerde landeninformatie.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Egypte een vervolging door de leden van Al Jihad uit wiens handen hij in 1996 een ontvoerd christelijk meisje heeft gered. Tevens vreest hij in Egypte vervolging als koptische christen.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Egypte een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gewezen op de laattijdigheid van het beschermingsverzoek:

"In de eerste plaats is het erg opmerkelijk dat u aangeeft Egypte in 1996 te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door enkele islamfundamentalisten van de Al Jihad-groepering, maar dat u in de loop van de 27 jaar die daarop zijn gevolgd geen internationale bescherming hebt aangevraagd hoewel u al die tijd in België hebt verbleven. Gevraagd waarom u niet meteen internationale bescherming hebt aangevraagd bij uw aankomst in België, geeft u aan dat u aanvankelijk niet wist dat die mogelijkheid bestond. Pas na een drietal jaar vernam u van iemand dat u misschien kans maakte op internationale bescherming. Daarbij maakte u zich wel de bedenking dat u niet over bewijzen beschikte (CGVS, p. 12 en 15). Daarnaast bleef u ook vruchteloos hopen op een verblijfsvergunning in België waartoe u verschillende pogingen hebt ondernomen (CGVS, p. 12 en 15-16). In 2023 hebt u uiteindelijk toch besloten om asiel aan te vragen omdat u het moe was om met schrik op straat te lopen voor een mogelijke opsluiting in een gesloten centrum.

Hierbij dient evenwel benadrukt te worden dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, wat hier allermist gebeurd is. U wachtte maar liefst 27 jaar vooraleer u in 2023 een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Zelfs een opsluiting in een gesloten centrum met het oog op repatriëring naar Egypte in 2010, heeft u er niet toe aangezet om internationale bescherming aan te vragen (CGVS, p. 5-6 en 16). Een dergelijke houding getuigt dan ook allermist van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met de argumentatie dat u aanvankelijk niet wist dat u asiel kon aanvragen, dat u niet over bewijzen beschikte en dat u wel hebt geprobeerd om een verblijfsvergunning te bekomen, brengt u geen overtuigende verklaring bij die kan vergoelijken waarom u al die tijd hebt nagelaten om minstens een poging te ondernemen om u te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die u noopte uw land van herkomst te verlaten. Uw pogingen om een (tijdelijke) verblijfsvergunning te bekomen, vormen immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het u verzekeren van

een blijvende bescherming tegen de vrees die u noopte uw land van herkomst te verlaten. Dat u zich pas 27 jaar na uw aankomst in België een eerste keer vluchteling hebt verklaard, naar eigen zeggen omdat u bang was om opnieuw in een gesloten centrum te belanden (CGVS, p. 16) toont ontegensprekelijk aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dat u met het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in uw land van herkomst beoogt doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België voor ogen hebt, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw houding vormt aldus een sterke contra-indicatie voor de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt reeds in grote mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.”

Verzoeker repliceert dat hij op de hoogte is van zijn laattijdig beschermingsverzoek en licht toe dat hij door zijn toenmalige raadsman een andere verblijfsprocedure had ingediend. Hij meent dat deze laattijdigheid niet wegneemt dat zijn relaas waargebeurd is en licht nogmaals zijn vluchtmotieven toe.

Verzoekers betoog, waarmee verweerder reeds rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing, kan geenszins zijn laattijdig beschermingsverzoek verschonen. De Raad treedt verweerdere omstandige bevindingen bij en oordeelt dat verzoekers passieve houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en reeds de ernst van de ingeroepen vrees relativeert.

Voorts wijst de commissaris-generaal op volgende onaannemelijke verklaringen:

“Daarnaast maken uw verklaringen over uw handelswijze nadat u dat meisje op straat had aangetroffen allerminst een aannemelijke indruk. Zo is het erg opmerkelijk dat u de politie niet hebt ingelicht nadat het meisje u informeerde dat ze werd ontvoerd, mishandeld en verkracht. Op basis van haar verklaringen achterhaalde u immers dat haar ontvoerders deel uitmaakten van de extremistische Al Jihad-groepering, die gelinkt was aan Al Qaeda (CGVS, p. 9). U stelt evenwel dat de politie samenwerkte met Al Jihad, en tot op heden niet tegen hen optreedt, en dat u daardoor de politie niet kon contacteren (CGVS, p. 8-9, 11-12 en 15). Uw verklaringen komen evenwel geenszins overeen met de beschikbare informatie op het CGVS. Daaruit blijkt immers dat de Egyptische autoriteiten in de periode waarin de door u voorgehouden feiten zich afspeelden, wel degelijk hard optraden tegen leden van de organisatie Al Jihad, zeker nadat ze in 1995 een aanslag hadden beraamd tegen de toenmalige Egyptische president Hosni Mubarak. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden asielmotieven.

Ook uw verklaringen over de manier waarop de ontvoerders van het meisje haar terug op het spoor zijn gekomen, maken allerminst een aannemelijke indruk. In de eerste plaats is het al bizar dat het ontvoerde meisje pas na drie dagen op het telefoonnummer van haar familie kon komen. Vervolgens geeft u aan dat u absoluut niet wou dat de vader van het meisje meteen naar jullie woning zou komen, omdat haar ontvoerders de buurt nog meticuleus in de gaten hielden. Toch deelde u aan de telefoon uw adres mee aan haar vader, waarop hij meteen naar uw woning in Alexandrië kwam (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 7-8). Wanneer u erop wordt gewezen dat het riskant was om uw adres te geven aan die vader als u absoluut niet wou dat hij naar uw woning kwam, geeft u aan dat u wilde dat hij nog twee of drie dagen zou wachten voor hij haar kwam halen. Het probleem daarbij was evenwel dat u het niet goed kon uitleggen aan de telefoon omdat u bang was dat de politie uw telefoon afluisterde en dat u zijn vrouw op de achtergrond hoorde wenen. U hebt hem dan toch maar gewoon uw adres gegeven, waarop hij meteen naar uw woning is gekomen. Vervolgens zag een handlanger van de ontvoerders de vader en het meisje vertrekken uit uw woning en zijn uw problemen begonnen (CGVS, p. 11). Dat u absoluut niet wou dat de vader van het meisje naar uw woning kwam, maar hem toch maar uw adres meedeelde omdat u bang was dat de politie uw telefoon afluisterde en u zijn vrouw op de achtergrond hoorde huilen, raakt kant noch wal. Het is bovendien volstrekt onduidelijk waarom u van mening was dat de situatie drie dagen na de ontsnapping van het meisje nog bijzonder gevaarlijk was, maar twee of drie dagen later al veel veiliger zou zijn. Uw verklaringen ter zake maken dan ook allerminst een aannemelijke indruk en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Door louter te volharden in de op het CGVS afgelegde verklaringen en zijn vluchtrelaas te benadrukken, brengt verzoeker in geen geval pertinente argumenten bij die voorgaande concrete overwegingen kunnen ombuigen.

Waar verzoeker nog stelt steeds eensluidende verklaringen te hebben afgelegd, stipt de Raad aan dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit onaannemelijke verklaringen, quod in casu. Naast verzoekers onaannemelijke verklaringen werd bovendien ook op pertinente wijze gewezen op de laattijdigheid van het beschermingsverzoek (supra).

2.3.4.3. Aangaande verzoekers situatie als koptische christen in Egypte, wordt gewezen op onderstaande motieven uit de bestreden beslissing:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021 toegevoegd aan uw administratief dossier, en de UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt van oktober 2020 beschikbaar op

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/_E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinaï en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

(...)

Waar u aanhaalt dat christenen slecht behandeld worden in Egypte (CGVS, p. 13), erkent het CGVS dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt het ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt."

Verzoeker benadrukt zijn religie waardoor hij meent een doelwit te vormen en voert aan dat het precaire statuut van koptische christenen wordt erkend door verweerder. Tevens wordt gewezen op discriminatie van koptische christenen alsook op de nog steeds ernstige en zorgwekkende toestand in Egypte.

Door zijn religie te beklemtonen en verweerders analyse en gevolgtrekkingen te bekritisieren waarbij de problematische, zorgwekkende situatie van koptische christenen in Egypte wordt benadrukt, brengt verzoeker geenszins concrete en valabele elementen bij die deze motieven, die steun vinden in de stukken van het dossier waaronder de middels verweerders aanvullende nota geactualiseerde landeninformatie, kunnen ombuigen.

Waar verzoeker middels zijn aanvullende nota wijst op landeninformatie aangaande de algemene situatie van koptische christenen, stelt de Raad vast dat dergelijk algemeen betoog niet kan volstaan om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de koptische geloofsgemeenschap behoort. Immers blijkt geenszins uit het geheel van de beschikbare algemene landeninformatie dat het loutere feit dat verzoeker koptische christen is hij ook effectief wordt vervolgd. Het louter behoren tot een bepaalde risicogroep kan op zich niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft en deze vervolgingsvrees en reëel risico op ernstige schade aldus in concreto moeten worden aangetoond. Verzoeker blijft hier door de

loutere verwijzing naar algemene (geactualiseerde) landeninformatie en naar zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas in gebreke.

2.3.4.4. De Raad beklemtoont ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om verzoekers ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in Egypte geen bescherming kan krijgen omwille van zijn vrees voor vervolging door de leden van Al Jihad uit wiens handen hij in 1996 een ontvoerd christelijk meisje heeft gered, is dan ook niet dienstig.

Met betrekking tot de situatie van koptische christenen volstaat het te verwijzen naar de motieven onder 2.3.4.3. (supra).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Egypte en de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de analyse van verweerder in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie door de Raad overgenomen.

Op basis van het geheel van de voorliggende informatie kan samen met de commissaris-generaal geoordeeld worden dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld, waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt met zijn uiterst vaag betoog dat *“gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid”* een terugkeer onmogelijk is alsook met zijn betoog rond de veiligheidssituatie in Egypte gelinkt aan het gegeven dat hij koptische christen is waarbij de Raad wijst op de vaststellingen onder 2.3.4.3. (supra), geenszins pertinente elementen bij in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet waaruit kan blijken dat de (middels de aanvullende nota overigens verder geactualiseerde) inlichtingen waarop verweerders analyse is gebaseerd, niet actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op

een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet bevestigd worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Gezien verzoeker zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken vluchtmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, niet dienstig aangevoerd.

2.3.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftieng door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU